

Προσεγγίσεις στην εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

π. Αλεξάνδρου Σμέμαν

Σαράντα μέρες μετά τα Χριστούγεννα, οι ενορίες της Ορθόδοξης Εκκλησίας γιορτάζουν την Υπαπαντή του Κυρίου. Όμως επειδή συνήθως η γιορτή πέφτει σε εργάσιμη μέρα, έχει σχεδόν μισοξεχαστεί. Παρ' όλα αυτά έρχεται όταν η Εκκλησία ολοκληρώνει «το χρόνο των Χριστουγέννων», αποκαλύπτοντας και συγκεφαλαιώνοντας το νόημα των Χριστουγέννων σ' ένα ρεύμα καθαρής και βαθιάς χαράς. Η εορτή αναφέρεται σ' ένα γεγονός που καταγράφεται στο ευαγγέλιο του αποστόλου Λουκά. Σαράντα μέρες μετά τη γέννηση του Ιησού

Χριστού στη Βηθλεέμ, ο Ιωσήφ και η Μαρία, ακολουθώντας τη θρησκευτική συνήθεια της εποχής, «ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ, καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου...» (Λουκ. Β΄ 22-23).

Πόσο εκπληκτική και όμορφη είναι η εικόνα, ο πρεσβύτερος να κρατά στην αγκαλιά του το βρέφος, και πόσο παράξενα τα λόγια του: «ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου...». Συλλογισμένοι αυτά τα λόγια, αρχίζουμε να εκτιμούμε το βάθος αυτού του γεγονότος και τη σχέση που έχει με μας, με μένα, με την πίστη μας. Υπάρχει στον κόσμο κάτι πιο χαρούμενο από μια συνάντηση, μια «υπαπαντή» με κάποιον που αγαπάς; Είναι αλήθεια πως το να ζεις σημαίνει να περιμένεις, να αποβλέπεις σε μια συνάντηση. Δεν είναι άραγε η υπερβολική και όμορφη προσδοκία του Συμεών το σύμβολό της; Δεν είναι η πολύχρονη ζωή του σύμβολο της προσδοκίας, αυτός ο «πρεσβύτερος» που περνά ολόκληρη τη ζωή του περιμένοντας το φως που φωτίζει τους πάντες και τη χαρά που πληρώνει τα πάντα; Πόσο δε απροσδόκητο, πόσο άρρητα όμορφο είναι το ότι το πολυαναμενόμενο φως και η χαρά έρχεται στον πρεσβύτερο Συμεών με ένα παιδί! Φανταστείτε τα τρεμάμενα χέρια του γέροντα Συμεών καθώς παίρνει στην αγκαλιά του το σαρανταήμερο βρέφος τόσο τρυφερά και προσεκτικά, ατενίζοντας το μικρό πλάσμα, και πλημμυρίζοντας από δοξολογία: «νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ• ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».

Ο Συμεών περίμενε. Περίμενε σε ολόκληρη τη ζωή του, και είναι βέβαιο πως στοχαζόταν, προσευχόταν και βάθαινε καθώς περίμενε έτσι, ώστε στο τέλος ολόκληρη η ζωή του να είναι μια συνεχής «παραμονή» της χαρούμενης συνάντησης.

Δεν είναι καιρός να αναρωτηθούμε τι περιμένουμε; Τι επιμένει η καρδιά μας να μας υπενθυμίζει συνεχώς; Μεταμορφώνεται βαθμιαία η ζωή μας σε μια αναμονή, καθώς περιμένουμε να συναντηθούμε με τα ουσιώδη; Αυτά είναι τα ερωτήματα που θέτει η Υπαπαντή. Εδώ, σ' αυτή τη γιορτή η ζωή του ανθρώπου αποκαλύπτεται ως ανυπέρβλητη ομορφιά μιας ώριμης ψυχής, που έχει απελευθερωθεί, βαθύνει και καθαριστεί από καθετί το μικρόψυχο, το ανόητο και τυχαίο. Ακόμη και τα γηρατειά και ο θάνατος, η γήινη μοίρα που όλοι μας μοιραζόμαστε, παρουσιάζονται εδώ τόσο απλά και πειστικά ως ανάπτυξη και άνοδος προς εκείνη τη στιγμή, όταν με όλη μου την καρδιά, στην πληρότητα της ευχαριστίας, θα πω: «νυν απολύεις».

Είδα το φως να διαπερνά τον κόσμο. Είδα το «Παιδίον», που φέρνει στον κόσμο τόση θεϊκή αγάπη, και που παραδίδεται σε μένα. Τίποτε δεν προκαλεί φόβο, τίποτε δεν είναι άγνωστο, όλα τώρα είναι ειρήνη, ευχαριστία, αγάπη.

Αυτά φέρνει η Υπαπαντή του Κυρίου. Εορτάζει τη συνάντηση της ψυχής με την Αγάπη, τη συνάντηση μ' Αυτόν που μας έδωσε τη ζωή, και που μου έδωσε το κουράγιο να τη μεταμορφώσω σε αναμονή.

Πηγή: isagiastriados.com